

**Cum este obținută neprihănirea? -
Ellet Joseph Waggoner 1888
Minneapolis**

„Dar acum s-a arătat o neprihănire (Grecește: dreptate); pe care o dă Dumnezeu, fără lege - despre ea mărturisesc Legea și proorocii - și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a

rânduitor mai dinaintea să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinaintea, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus. Unde este dar pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu; ci prin legea credinței. Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii. Sau, poate, Dumnezeu este numai Dumnezeul Iudeilor? Nu

este și al Neamurilor? Da, este și al Neamurilor; deoarece Dumnezeu este unul singur și El va socoti neprihăniți, prin credință, pe cei tăiați împrejur, și tot prin credință și pe cei netăiați împrejur. Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.” Rom. 3: 21-31.

După ce citim cele de mai sus, citim cu atenție versetele anterioare ale capitolului, pentru a putea face legătura între ele. Amintiți-vă că principalul punct discutat din capitol este că toți oamenii – atât evreii cât și neamurile – au păcătuit față de

Dumnezeu; toți sunt răspunzători față de legea lui Dumnezeu și toți sunt condamnați de aceasta; de aceea, este imposibil ca cineva să fie îndreptățit prin aceasta. Ea nu poate declara neprihăniți pe cei ce au încălcat-o și cerințele ei sunt atât de pure și nobile, că niciun om căzut nu are puterea să o împlinească. De aceea, niciun om nu poate obține vreo neprihănire prin lege; și totuși, fără sfințenie – conformitate desăvârșită față de lege – niciun om nu poate vedea pe Domnul. Evrei 12:14. Dar unii Îl vor vedea pe Domnul (vezi Apoc. 22: 3, 4), de aceea, ei trebuie să obțină neprihănirea

într-un al mod decât prin lege. Cum poate fi aceasta o problemă, întrucât legea este expresia completă și desăvârșită a neprihănirii lui Dumnezeu? Scriptura citată la începutul acestui articol, rezolvă problema. Să reținem: „Dar acum s-a arătat o neprihănire (Grecește: dreptate); pe care o dă Dumnezeu, fără lege.” Ah! Aceasta dă speranță. Dar stați așa! Nu suntem în pericol de a ne rătăci? Îndrăznim noi să avem încredere într-o neprihănire care este obținută în afara legii? Ei bine, întrucât noi nu putem obține nimic din lege, noi trebuie să obținem aceasta din afara

legii, dacă vrem să obținem ceva. Dar nu vă alarmați, pentru că, amintiți-vă, această neprihănire pe care o obținem în afara, sau fără lege, este „neprihănirea lui Dumnezeu.” De ce? Păi, este exact ceea ce este legea! Exact; nu poate fi neprihănire reală, care să nu fie neprihănirea lui Dumnezeu, și toată acea neprihănire este prezentată în legea Sa. Unde și cum obținem aceasta, vom vedea imediat; dar rețineți, prima dată, că despre aceasta „mărturisesc legea și profeții.” Aceasta este o altă neprihănire decât cea pe care o condamnă legea. Dar unde este aceasta

obținută? „Neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El.” Avem astfel cea mai clară dovadă că nu vom fi făcuți de rușine înaintea legii, dacă obținem astfel neprihănirea. Pentru că știm că Hristos, ca parte a Dumnezeirii, este egal cu Tatăl. El este Cuvântul și este Dumnezeu. Ca și Cuvânt, manifestarea Lui pe care niciun om nu a văzut-o, El vorbește legii prin propriul Său glas. El vorbește „ca unul care are autoritate”, „pentru că în El locuiește plinătatea lui Dumnezeu.” De aceea, dacă vom obține neprihănirea lui Dumnezeu,

prin Isus Hristos, este evident că vom avea neprihănirea pe care o cere legea, pentru că am obținut aceasta de la Sursă.

Cum obținem aceasta? – Prin credință. Cum altfel am putea-o obține? Pentru că este imposibil pentru cineva să obțină neprihănirea prin faptele legii, este evident că aceasta trebuie să vină prin credință, ca un dar. Aceasta este în conformitate cu declarația că „darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru. Cineva poate spune că nu este posibil să obținem neprihănirea astfel. Dar gândiți-vă un moment; „păcatul”

și „neprihănirea”, indică relația noastră cu Dumnezeu. Dacă este vreo modalitate prin care El poate, în conformitate cu dreptatea Sa, să ne socotească neprihăniți, are dreptul să o facă. Cine poate spune că El nu poate face ceea ce vrea? „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.” 2 Cor. 5:19. Dându-L pe Singurul Său născut pentru lume, a fost ca și cum S-ar fi dat pe Sine; El S-a dat pe Sine. Și pentru că Cel neprihănit a murit pentru cei nelegiuiți” (1 Petru 3:18), Dumnezeu poate fi drept și să socotească neprihănit pe cel care are credință în Isus.

„Unde este dar pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu; ci prin legea credinței.” Termenul „lege” așa cum a fost folosit în acest verset, nu face referire la un cod, sau la vreun set de reguli stabilite. Acesta trebuie să fie considerat mai degrabă ca având sensul de „principiu”. Noi suntem îndreptățiți, nu pe principiul faptelor, ci pe principiul credinței. „Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.” Nicio altă concluzie nu poate ieși din cele discutate anterior. Prin faptele legii nicio carne nu poate fi îndreptățită, pentru că toți au

păcătuit, iar cei care obțin neprihănirea, o obțin ca și dar, prin harul lui Dumnezeu. Aceasta exclude pricina de laudă. Niciun om nu se poate lăuda cu ceea ce el a făcut, pentru că el nu a făcut nimic cu care un om bun s-ar putea lăuda. Numai faptele bune sunt vrednice pentru a fi lăudate; dar bunătatea pe care o avem ne este dată de Domnul, așa că noi nu ne putem lăuda cu ea. Așa cum Pavel spune în alt loc: „Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-1 fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” 1 Cor. 4:7. Nu este niciun motiv de

laudă, în afara crucii Domnului nostru Isus Hristos. Sunt câteva expresii în partea studiată deja, cărora trebuie să le dăm mai multă atenție. Una este: „Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte ... o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte.” Aceasta nu spune că harul lui Dumnezeu se epuizează în iertarea păcatului, și că pentru viața noastră viitoare, trebuie să stăm singuri. Nu; dacă ar fi adevărat aceasta, lauda nu ar putea fi exclusă. Suntem așa dependenți de Hristos, pentru continua manifestare a neprihănirii Sale în noi, ca și de prima

manifestare a acesteia. El spune: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine ... căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” Ioan 15: 4, 5. Dar harul lui Dumnezeu nu iartă niciun păcat, cu excepția celor care sunt parăsite. Păcatele care nu sunt parăsite, nu au existență. A le ierta înainte de a fi comise, ar însemna să li se acorde indulgență; numai papa a presupus că face asta, și făcând astfel, el s-a așezat deasupra lui Dumnezeu. Notați, de

asemenea, că neprihănirea prin credință a lui Isus Hristos este „pentru toți și peste toți cei ce cred în El.” Despre cuvântul redat prin „peste”, Prof. James R. Boise, a făcut excelenta remarcă: „Nu pur și simplu, în sensul spre, până la, după cum cuvântul este în mod obișnuit înțeles, ci înspre, intrând în inimă, înăuntrul acelor ființe care au credință.” Acest lucru este întocmai în concordanță cu făgăduința lui Dumnezeu în legământ: „Voi pune legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor.” Ier. 31:33. Neprihănirea care vine prin credință, nu este superficială, ea este actuală reală, ea

este făcută o parte a persoanei. Nimeni să nu piardă din vedere marele adevăr că nu se poate scăpa de lege nici pentru un moment. Legea este mereu prezentă. Evanghelia nu absolvă de obligația ei, dimpotrivă, Evanghelia subliniază obligația noastră, în măsura în care ea există pentru unicul scop de a ne aduce într-o stare de supunere perfectă față de lege. Omul care își imaginează că credința duce departe de lege, nu știe nici ce este credința, nici pentru ce este ea. Credința poate fi exercitată numai spre Hristos, care este Autorul și Desăvârșitorul. El singur a fost declarat ca obiect al credinței. Dar

El a fost declarat numai pentru „ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” 2 Cor. 5:21. Pavel spune din nou: „Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” Efes. 2:10. Nu antinomianul este cel care are o credință autentică în Hristos. El nu poate avea, pentru că dacă L-ar avea pe Hristos, ar trebui să aibă o lege, pentru că Hristos este întruparea legii. Și acum, un rezumat foarte scurt al versetelor pe care le-am comentat până acum. 1. Toți sunt vinovați, condamnați de lege, astfel că ei nu pot

avea din aceasta, neprihănirea pe care ea o cere. Ei încearcă iar și iar, dar este zadarnic; ei nu pot da la o parte condamnarea ei dreaptă. Dar apare acum Hristos pe scenă. El este Singurul din care legea derivă toată neprihănirea ei și El promite să o dea fără plată tuturor celor care o vor accepta. El poate face asta, pentru că harul, ca și adevărul, vine prin El. Păcătosul acceptă pe Hristos, tremurând, știind că El este singura lui speranță. Hristos îl acoperă cu haina neprihănirii (Isaia 61:10) și pune în inima lui, neprihănirea Sa. El îndepărtează haina murdară, și îl

îmbracă cu haine noi, spunând: „Iată că îndeprătez de la tine nelegiuirea.” Zah. 3: 3-5. Acum, legea care înainte îl condamna, mărturisește neprihănirea sa. El Se angajează să meargă în instanță și să apere pe fiecare peste care este găsită acea neprihănire, pentru că aceasta este propria Sa neprihănire. Și astfel, omul care a fost aproape disperat pentru că nu putea avea acea neprihănire a legii, care s-a depărtat de ea, găsește în aceasta desăvârșirea în Hristos. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-

a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat.” 1 Ioan 3: 1-3. Această nădejde și curăție, lucrează reciproc. Nădejdea că atunci când El vine, Îl vom vedea așa cum este, și vom fi ca El, trebuie, în mod necesar, să ducă la curățirea vieții. Un om nu poate avea acea nădejde, fără să devină mai curat. Iar curățirea vieții, face mai sigură nădejdea, pentru că făgăduința este că

cel neprihănit în inimă va vedea pe Dumnezeu. Ce face această nădejde mai reală, este că posesorul are o împlinire parțială a acesteia chiar în această viață. Doar aceia vor vedea pe Dumnezeu așa cum este El, care au făcut cunoștință aici. Prin credință, ei Îl văd acum, ca și Moise, care „a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel care este nevăzut.” Cunoașterea și asocierea cu Dumnezeu și cu îngerii, trebuie să înceapă în această viață, ca să continue în veșnicie.